

מ"ת 25166/07/15 - יעקב (מטיטה) בן שטרית נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר) ואח'
לפני כבוד השופט אברהם הימן
המבקש
נ ג ד
יעקב (מטיטה) בן שטרית
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצור את המבקש בתנאי איזוק אלקטרוני.

אקדים ואומר כי בקשה זו באה לאחר מספר בקשות שנדונו בעניין זה ובאחרונה ניתנה ביום 30.4.17 החלטה דומה במהותה עד כדי זהה לבקשה זו. בבקשה זו דחיתי את בקשת המבקש לשנות מתנאי מעצרו ולהורות על יציאתו לעבודה כפי המלצת שירות המבחן.

העובדות שברקע הבקשה פורטו על ידי בהחלטתי הנ"ל ולשם שלמות התמונה אביאן כלשונן כמצוין באותה החלטה.

ביום 13.7.15 הוגש כנגד המבקש ו-17 נאשמים נוספים כתב אישום הכולל 13 אישומים, כאשר שלושה מתוכם- אישומים 11, 12 ו-13, מיוחסים למבקש.

על פי הנטען בכתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשמים ומעורבים נוספים מאוגדים בארגון פשיעה רב זרועות אשר בראשו עמד הנאשם 1- יצחק אברג'יל (להלן- "אברג'יל") ואשר פעל בישראל ובמדינות שונות בעולם בתבנית היררכית ושיטתית החל משנת 2002 ועד לשנת 2006. במסגרת הארגון חברו הנאשמים למטרות פליליות שכללו, בין היתר, עבירות אלימות ועבירות סמים אשר לשם קידומן ניהלו הנאשמים מערך לוגיסטי בינלאומי מסועף הכולל זרועות בבליגיה ובספרד, במזרח הרחוק, ביפן ובישראל. כמו כן נטען כי הארגון הורכב מקבוצות עברייניות שונות אשר בראש כל אחת עמד עבריין אשר היה בקשר ישיר עם ראש הארגון- אברג'יל, קיבל ממנו הנחיות ופעל לקידום מטרות הארגון.

במסגרת האישום ה-11, מיוחסת למבקש, יחד עם שישה נאשמים נוספים, עבירה של יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים מסוכנים במסגרת ארגון פשיעה. על פי הנטען, במהלך השנים 2004-2006 במסגרת פעילות הזרוע של הארגון ביפן, ביצעו המבקש יחד עם הנאשמים האחרים באותו אישום ובשיתוף עם אחרים שאינם חברי הארגון עסקאות סמים

כדלקמן: עסקה המכונה "60 אלף כדורי אקסטזי" בשווי העומד על כ- 2,419,200 ₪, עסקה המכונה "90 אלף כדורי אקסטזי" בשווי של כ- 3,628,800 ₪, עסקאות המכונות "שלושה שולחנות" בשווי כולל של למעלה מחמישה מיליון ₪, עסקות המכונות "שלוש חבילות קוקאין בדואר, בשווי של למעלה ממיליון ₪, עסקה המכונה "משלוחי אייס" בשווי של למעלה מעשרה מיליון ₪.

במסגרת האישום ה-12 מיוחסת למבקש לבדו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה. על פי הנטען, בהמשך למתואר באישום ה-11, במסגרת פעילותה של זרוע הארגון ביפן בתחום הסמים, נתגלע סכסוך בין נאשם 15 (משה מלול) לבין י.מ. על רקע חלוקת כספי תמורת עסקאות הסמים ביפן. בעקבות כך, עובר לחודש מאי 2006, הוחלט על ידי הארגון כי י.מ. יטוס ליפן יחד עם נאשם 18 (זכריה אדרי) במטרה להשתלט על חלקו של הנאשם 15 ומקורביו מטעם הארגון ביניהם המבקש, בעסקאות הסמים ביפן. בהגיעם ליפן, נפגש י.מ. עם המבקש בנוכחות הנאשם 18 ובין י.מ. לבין המבקש התפתח עימות במהלכו תקף י.מ. את המבקש. בעקבות עימות זה ולאחר שנודע לי.מ. שהמבקש מחפש אחריו, החליט י.מ. להיפגש עם המבקש ולפגוע בו. ביום 2.5.06 פגש י.מ. את המבקש מחוץ למועדון בילוי בו בילה המבקש. י.מ. התקרב למבקש ותקף אותו באמצעות ידיו ובעת שי.מ. נסוג לעבר רכב על מנת ליטול ממנו את הסכינים התנפל עליו המבקש וחתך אותו בצווארו באמצעות סכין ונמלט מהמקום.

במסגרת האישום ה-13, מיוחסת למבקש יחד עם עשרה נאשמים נוספים ריבוי עבירות של התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה, עורמה ותחבולה במסגרת ארגון פשיעה. על פי הנטען, וכפי שפורט באישומים ביצעו הנאשמים, במסגרת ארגון הפשיעה, עבירות של סחר בסמים בסכום כולל של לפחות כ- 226 מיליון ₪. המבקש היה מעורב, לפי הנטען, בעבירות סמים בשווי של לפחות 9,283,811 ₪. על פי הנטען, המבקש פעל במסגרת הארגון על מנת להתחמק מתשלום מס ועל מנת לסייע לאחרים להתחמק מתשלום מס על הכנסותיהם מעסקאות הסמים בדרכים שונות כפי שפורט באישום.

בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

ביום 15.3.16 ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לפיה נעצר המבקש עד תום ההליכים בתנאי פיקוח אלקטרוני.

ביום 25.8.16 הגיש המבקש בקשה לשינוי תנאי מעצרו ויציאה לעבודה. בקשה זו נדחתה ביום 20.9.16 על ידי בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) אשר קבע כי פרק הזמן בו שוהה המבקש במעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מספיק על מנת לגבש עילה לבקשה לעיון חוזר.

ביום 30.11.16 הורה בית משפט זה (כב' השופטת ל' מרגולין- יחידי) לשירות המבחן לערוך תסקיר בעניין העבודה המוצעת.

בדיון שהתקיים לפני ביום 23.1.17 ולאחר שהוברר כי שירות המבחן טרם נפגש עם המעסיק המוצע הוריתי על הגשת תסקיר נוסף. בעקבות החלטה זו הגיש שירות המבחן ביום 4.4.17 תסקיר אשר המליץ לשחרור המבקש לעבודה

בפיקוח מפקח מוצע בין השעות 07:30 עד 15:30.

תסקיר זה הוגש לעיוני סמוך לדין שהתקיים לפני ביום 23.4.17. בעקבות דין זה, בו ביקש המבקש לקבל המלצת שירות המבחן והמשיבה התנגדה, נתתי ביום 30.4.17 החלטה, כאמור לעיל, בבקשת המבקש לעיון חוזר, בה דחיתי בקשתו מהנימוקים המפורטים בבקשה.

המבקש ערר לבית המשפט העליון על החלטתי, ובהחלטתו מיום 21.5.17 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) הבקשה (בש"פ 4061/17). כב' השופט י' עמית הפנה תשומת הלב להחלטה קודמת של בית המשפט העליון מיום 27.3.17 בה הורה בית המשפט העליון (כב' השופטת א' חיות) על הארכת המעצר באיזוק אלקטרוני בהחלטה לפי סעיף 62 ל"חוק המעצרים", למשך שלושה חודשים נוספים מיום 24.3.17. כב' השופט י' עמית קבע בהחלטתו:

"...כי טוב היה לערר זה שלא היה מוגש בהינתן העובדה כי ביום 27.3.17 ניתנה החלטה בעניינו של העורר בבש"פ 2394/17 ולפיה הוארך מעצרו באיזוק אלקטרוני לתקופה של שלושה חודשים נוספים. הבקשה לצאת לעבודה אינה מתיישבת לטעמי עם החלטה זו".

כאן המקום להביא מתוך החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2394/17 באשר לחומרת מעשי המבקש:

"הפרשה הנדונה היא ייחודית בחומרתה ומסוכנותם של הנאשמים בה היא חריגה בעוצמתה. חלק מהנאשמים נתונים במעצר מאחורי סורג ובריח וחלקם - דוגמת המשיבים - נתונים במעצר בפיקוח אלקטרוני. לא ניתן להמעיט בחומרת העבירות המיוחסות למשיבים כמי שהיו שותפים בארגון פשיעה רב זרועות ונטלו חלק בעבירות אלימות קשות ובהן רצח וניסיון לרצח וכן בעבירות של ייבוא וסחר וסמים והעברתם בין מדינות שונות. אכן, העבירות בוצעו על פי הנטען לפני זמן רב, אך בהינתן מהות העבירות והעובדה שהן בוצעו לפי הנטען במסגרת ארגון פשיעה, חלוף הזמן מקהה אך במעט את המסוכנות הנכרכת בהן ובמי שמואשם בביצוע".

ראוי להסיף נדבך עובדתי שלדעתי חשוב, רלבנטי ומהותי להחלטה דנן והיא החלטת בית המשפט העליון מיום 13.6.17 בבש"פ 4768/17 לפיה, על פי הסכמת המבקש ביחד עם האחרים באותו הליך, הוארך מעצרו באיזוק למשך שלושה חודשים מיום 21.6.17 (החלטת כב' השופט מ' מזוז מיום 13.6.17).

כיום חוזר וטוען המבקש את אשר טען בהליכים הקודמים, כי חלוף הזמן הינו בבחינת שינוי נסיבות המבסס שינוי ההחלטה בעניין האיזוק האלקטרוני ויציאתו לעבודה כפי אשר הומלץ בתסקיר שהוגש עובר לדין מיום 23.4.17 ולהחלטתי מיום 30.4.17.

בא כוח העורר נשאל כיצד בקשה זו עולה בקנה אחד עם הסכמת המבקש למעצרו למשך שלושה חודשים כפי שהובעה

בדין מיום 13.6.17. תשובתו הייתה כי באותה עת צפה המבקש שניהול משפטו יהיה שונה מזה אשר התקיים לאחר מכן.

נדמה כי העובדות שברקע הדיון שהיה לפני ביום 14.8.17, דומה ביותר לעובדות שהיו ברקע החלטת כב' השופט י' עמית מיום 21.5.17. המבקש הסכים להארכת מעצרו באיזוק למשך שלושה חודשים בדיון שהתקיים לפני כב' השופט מזוז ביום 13.6.17. לפיכך עולה תהייה ושאלה, מה לו כי יטען המבקש לחלוף הזמן כמרכיב לבסס שינוי מתנאי מעצרו? הרי בעת הסכמתו להארכת המעצר באיזוק למשך שלושה חודשים, מן הסתם היה בדעתו כי זו התקופה המינימלית בה יהיה עצור באיזוק אלקטרוני.

באשר לתשובת בא כוח המבקש לשאלה מה נשתנה מאז ההסכמה כאמור להמשך המעצר באיזוק, עיינתי בפרוטוקול המשפט בתיק העיקרי. עולה כי מיום מתן ההחלטה, דהיינו מיום 13.6.17, ועד לדיון האחרון מיום 7.8.17, התקיימו 22 ישיבות של בית המשפט. הטענה כי המבקש צפה כי ניהול המשפט יהיה שונה, אחר או מהיר יותר אינה במקומה.

עולה מן המקובץ כי אין בסיס לטענה בדבר חלוף הזמן כבסיס לעיון חוזר.

ראוי לציין כי אף שהמבקש עצור בפיקוח אלקטרוני, הרי שבאופן חריג הותר לו לצאת ל"חלונות התאווררות" מידי יום למשך 5 שעות ביום. בדיון לפני נחלקו הצדדים באשר לשאלה האם המשיבה הסכימה לחלונות אלה. ברור הוא כי תנאי מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני, אינם מכבידים אלא קלים ביותר בשים לב למהות המעצר באיזוק אלקטרוני (ראו בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם נבנו] כמו גם החלטה שניתנה זה לא מכבר בבש"פ 5364/17 מדינת ישראל נ' סיסאי אינאו [פורסם נבנו]). בקשת המבקש ליציאה לעבודה אינה עולה בקנה אחד עם המעצר באיזוק אלקטרוני. עוד מצאתי לציין כי איני סבור שיש מקום להורות על ביטול המעצר באיזוק אלקטרוני ותחת זאת להורות על שחרור המבקש בתנאים שיהיה בהם כדי להתיר לו יציאה לעבודה מ"מעצר הבית" בו הוא נתון.

אשר על כן, בלי להתעלם כהוא זה מהיות המבקש עצור באיזוק אלקטרוני תקופה ארוכה יחסית, הרי שעל פי מכלול השיקולים הצריכים לעניין, לרבות החומרה הרבה העולה מתוך עובדות כתב האישום המתייחסות למבקש, וכפי אשר נאמר על ידי בית המשפט העליון בקשר לכך, אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

אני דוחה הבקשה.

ניתנה היום, ב' אלול תשע"ז, 24 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.